

Delicada en el traç –o potser hauria de dir en l’esboç-, contundent en el missatge. L’escriptora tria molt bé què i com vol presentar cadascuna de les dones que amb el seu destí, la seva força, la seva tragèdia, conformen “L’encís dels esbossos” aquest recull de 17 relats que donen forma a la primera obra literària de Judith Usall.

Usall s’atura en els fets amb la mirada de qui entén la protagonista. Més aviat, s’hi atura i s’infiltra, per començar a caminar de la mà d’un bon grapat de dones que, moltes d’elles, ostenten el títol de deeses de l’antiga Grècia. Un luxe. L’autora, tan bon punt gaudeix d’acostar-se perillosament al vestit de Medea com no s’ho pensa en acompanyar a Pandora i obrir la seva caixa. És així, des del cor dels mites, com aconseguix fer viure al lector cadascuna de les històries tal i com si passessin a formar part del nostre dia a dia, en una mena de món paral·lel. En revisar cada escena, l’autora reescriu una porció de mite, li dóna forma segons el seu parè, incloent-s’hi a si mateixa. No estranyarà trobar un episodi de visita psiquiàtrica en mig del mite de Clitmenestra –Usall és Dra en Psiquiatria.

Pels que necessitin anar més enllà, no amb la imaginació si no amb els detalls prescrits de cada mite –i que Usall no inclou plenament en cada conte-, trobaran respostes per saciar la seva curiositat al final del llibre. Al meu parè, tot i que l’autora les anomena “notes per llegir i oblidar”, els no avesats als mites grecs trobaran en aquestes petites dosis d’informació el suport necessari per a entendre el context de cada història.

Com a punt fort de cada relat cal destacar la possibilitat d’entendre’l i fer-lo créixer de manera lliure –i anònima- per cadascun dels lectors. Més d’un o més d’una s’hi reconeixerà en les escenes narrades.

A “L’encís dels esbossos” descobrim que les dones del sXXI no distem tant de les de l’antiga Grècia –estimem, lluitem, plorem, riem, gaudim, parim, vivim i morim... com elles.

Raquel Iniesta

Maig, 2013